

Internacional

TERROR A PARÍS

La mort es diu Abdallah

Una ja llarga llista d'atemptats, alguns mortals, ha portat París a una situació difícil. Hi ha qui pensa que cal alliberar l'home que és l'excusa per a les bombes. I hi ha qui creu que la democràcia no pot cedir al xantatge.

Vicent Partal

Ell, Georges Ibrahim Abdallah, no parla. Jutjat a Lió el 3 de juliol passat, la seua imatge era d'un perfecte hermetisme. Barba espessa, cabells rulls, mirada perforant. Un col·laborador de la defensa ho explicà acabat el jui: «Abdallah sap que la seua llibertat no es decideix davant el jutge. És molt lúcida». El Palau de Matignon anunciava la setmana passada —després de l'atemptat contra l'Ajuntament de París— que l'alliberament

del líder de les Fraccions Armades Revolucionàries Libaneses havia estat tractat «molt seriosament» durant la reunió del Consell de Seguretat Interior, presidit pel cap de govern Jacques Chirac.

Havien passat tot just dos mesos. Prou perquè un petit grup de persones nascudes en les muntanyes de l'interior del Líban escampassen el terror per la capital d'Europa. Dos països més són implicats en el procés: Itàlia, que ha reclamat l'extradició d'Abdallah, i els Estats Units. Una vintena d'homes han aconseguit portar-los

tots tres a un carreró de difícil eixida: cedir al xantatge o arriscar-se a una guerra on s'han de matar mosques amb escopetes de caçar elefants.

L'home que porta la mort

Els atemptats recents tenen un origen: reclamar l'alliberament d'Abdallah, jutjat a Lió el 18 de juliol passat, acusat de ser el llogater del pis on es trobaren les armes que serviren per matar dos diplomàtics (el nord-americà Charles Ray i l'israelià Yacov Barsimantov) l'any 1982. El seu nom real, però, trigà a aparèixer a llum pú-

15, per ara

Fins el passat cap de setmana han estat quinze les explosions reivindicades pel CSPPA (Comité de solidaritat amb els presoners polítics àrabs i de l'Orient Mitjà). Aquesta organització —al darrere de la qual sembla que hi ha les Fraccions Armades Revolucionàries Libaneses— ha exigít com a condició per a aturar la seua campanya d'alliberament de George Ibrahim Abdallah (presumpt cap de les FARL; condemnat a quatre anys de presó) Anis Nakkache (cap de l'escamot xiïta que atemptà contra la vida de l'antic primer ministre del Xa Chappour Bakhtiar; condemnat a cadena perpètua) i Varoujan Gardidjiau (cap de l'escamot de l'Exèrcit Secret per a l'Alliberament d'Armènia, responsable de l'atemptat d'Oriy del 15 de juliol del 1983 i condemnat també a cadena perpètua). Tots ells romanen en presons franceses.

HEMS ací la llista dels atemptats:

- 7-12-85. Atemptats contra les galeries Lafayette i el Printemps (35 ferits).
- 3-2-86. Atemptat a la galeria Claridge dels Camps Elisis (8 ferits).
- 3-2-86. És descobert un artefacte a la tercera planta de la torre Eiffel. No arribà a explotar.
- 4-2-86. Explosió i incendi a la llibreria Gibert-Jeune (4 ferits).
- 5-2-86. Explosió a la secció d'esports dels magatzems FNAC a les Halles (9 ferits).
- 17-3-86. Atemptat contra el tren París-Lió (10 ferits).
- 20-3-86. Atemptat a la galeria Point-show dels Camps Elisis (2 morts i 28 ferits).
- 20-3-86. Desactivat un artefacte en la línia del ferrocarril metropolitana.
- 4-9-86. Explosió fallida en un tren prop de l'estació de Lió.
- 8-9-86. Atemptat contra l'ajuntament de París (1 mort i 18 ferits).
- 14-9-86. Bomba al Pub Renault dels Camps Elisis (1 mort i dos ferits greus).
- 15-9-86. Atemptat contra la Prefectura de Policia (1 mort i 51 ferits).
- 17-9-86. Bomba en uns grans magatzems de Montparnasse (5 morts i 61 ferits).

Dalt, bomba a París, aquest mateix mes. Baix, dues víctimes de l'atemptat als magatzems Tati.

blica. Abdallah s'amagava rere un dels seus múltiples pseudònims. Un costum aquest que li ha permès viatjar per tot Europa sense que siga possible seguir-li la pista. Amb 35 anys d'edat, en porta a les espatles ben bé vint de militància política i, finalment, ha aconseguit organitzar un grup propi que ha arribat aquestes setmanes a sonar en tots els periòdics i informatius del món: les Fraccions Armades Revolucionàries Libaneses.

De jove, Abdallah s'afilià, estudiant al Liceu de Kbeyat al nord del Líban, al Partit Popular de Síria, un grup d'origen feixistitzant que amb els anys anà derivant cap al «progrèsisme àrab». Després d'un breu pas pel Partit Comunista Libanès, s'integrà l'any 1972 en el Front Popular d'Alliberament de Palestina de Georges Habache. L'any 1979, sent ja comandant de les milícies palestines, re-trobà a Kbeyat una amiga de la infantesa, Josephine Abdo Sarkis (filla, com Abdallah, d'un sergent de l'exèrcit libanès) i des d'aquell moment començà una separació gradual del FRAP, tot i que les seues relacions amb Habache es mantindran sempre cordials.

Al principi dels anys 80, començaren tots dos a estructurar allò que serien les FARL. Una vintena de persones formaren el nucli originari. Entre elles, cinc germans d'Abdallah (Emile, Joseph, Maurice, Robert i Georges) i cinc d'una família de cosins, els Al Khouri (Amal, Elias, Charles, Joseph i Salim). L'any 1981, finalment, el grup decideix traslladar les seues accions a Europa, fent-se ressò d'un estat d'ànim generalitzat al Líban: si els europeus i americans —sobretot a través d'Israel— havien sembrat el terror en el seu país, ara suportarien el terror en el seu mateix territori.

L'amenaça començà a complir-se el 12 de novembre del 1981 quan una dona, segurament Jacqueline Esber, matà Adisson Chapman, conseller de l'ambaixada dels Estats Units a París. Després, vindran les morts de Ray i Barmisatov. I la policia identificarà Jacqueline Esber com «la del cul gros». Una vegada i una altra, però, aconseguiria escapar al setge policial. Quatre dies més tard de l'assassinat de Barmisator, un barri de París veurà la llum d'un nou dia ple de pamflets en turc, francès i àrab, firmats per les FARL. Els arguments són els ja coneguts: «¿Qui són els terroristes? ¿Nosaltres o aquells que assassinen a Cisjordània els joves que es resisteixen a l'annexió del seu país per Israel?

«Nosaltres o aquells que bombardegen les poblacions del sud del Líban?»

Dos atemptats més són reivindicats aquell estiu i els francesos comencen a preguntar-se per què han triat el seu país. Un comunicat de les FARL replica: «perquè l'agressió al Líban nasqué de la cimera de Versalles». Passat l'estiu del 1982, les FARL deixen d'actuar durant un any i mig i no serà en efecte fins febrer del 84 que tornaran a usar la metrallera. Ara a Roma. Aquell mateix anys, però, un dels germans d'Abdallah és detingut en la frontera entre Itàlia i Iugoslàvia, mentre transportava explosius. Poc després, detenen Josephine Abdo i s'escampa el pànic en l'organització, que, segons sembla, es refugia a Espanya. Des d'aleshores l'única obsessió és alliberar els detinguts. Una obsessió seua i un malson inacabable per al govern i el poble francesos.

Pressionar, afluir

Al Palau de l'Elisi i al Matignon la situació és tensa, molt tensa. I es mou entre dos extrems: alliberar Abdallah —extraditar-lo a algun país àrab— o prendre mesures duríssimes per tal d'intentar aturar el fenomen terrorista. Dues d'aquestes mesures han estat preses ja: l'exèrcit francès vigilarà les fronteres i s'exigirà visat d'entrada a qualsevol estranger, tret dels ciutadans de la CEE i Suïssa. Els Estats Units, s'argumenta, el reclamen a tothom, inclosos la majoria dels aliats, i el terrorisme no ha colpit encara els EUA. No és tan fàcil, però, i ja, passada la primera impressió, hi ha veus a França (comerciants, empresaris turístics), que han protestat contra aquesta mesura. També ho ha fet el Ministeri d'Exteriors de Suècia. I un veritable debat nacional ha començat a estendre's sobre la política antiterrorista del Ministre de l'Interior Charles Pasqua, política definida en una frase: «Aterrissar els terroristes».

La paradoxa és gran. A part de la seua política internacional activa, França és el blanc de la majoria d'aquests grups precisament per la seua eficàcia policial. França ha capturat un nombre important de militants de les FARL, de la Yihad Islàmica, de l'ASALA. I aquestes detencions han provocat més accions i més dures com a resposta.

Des de determinats mitjans s'ha aduït «raons d'estat», per tal de justificar allò que resulta difícilment acceptable per a segons quins estaments pú-

Abdallah, conduït per agents de la policia francesa.

blics: soltar aquells que la policia i la justícia han aconseguit empresonar. «Pànic d'estat» i no raó, és el contraargument dels defensors de mesures més fortes. No se'ls allibera en funció de la por, diuen ells. No són

pocs, però, els francesos que ja es pregunten si no estaran més tranquils sense ostes com Abdallah en les seues presons.

¿Al preu de transgredir les regles de la democràcia? □

V. WALTERS, AMBAIXADOR ITINERANT

Un ocell-falcó de mal averany

Vernon Walters és ambaixador itinerant —i davant l'ONU— dels Estats Units i un dels homes de confiança de Ronald Reagan. Els seus viatges per Europa han estat, són, presagi de tronada sobre el Mediterrani. ¿Però, qui és Vernon Walters?

Jordi Duch i Sesplugues

Vernon Walters, de 69 anys —al gener en complirà setanta— es va incorporar amb poc més de 20 anys, en plena segona guerra mundial, a l'exèrcit nord-americà, on va poder desenvolupar de seguida funcions molt importants, sense que li calgués passar per les obligades acadèmies d'elit. Això li va ser possible gràcies als amplíssims coneixements d'idiomes, que van resultar molt atractius per als serveis d'informació. Amb tot, la seva feina es va limitar, amb el càrrec de sots-tinent de l'Armada, a exercir funcions d'oficial d'enllaç amb unitats marroquines o amb les brasileres que eren a Itàlia.

El càrrec de flamant agregat militar, el va estrenar tan aviat com es va encetar la segona postguerra mundial i ho va fer al Brasil, en el marc del règim populista i feixistitzant de Getúlio Vargas, entre 1945 i 1948. Aquesta primera destinació li va obrir definitivament les portes a destinacions posteriors que confirmarien les seves dots excepcionals d'instigador de conspiracions alienes, al servei de Washington. En la llarga llista de serveis com a agregat militar es pot recordar que va treballar per l'ambaixada nord-americana a París del 1948 al 1950, on va tornar posteriorment, del 1967 al 1972. La seva vertadera funció a París va ser la d'entrar i traure del país, tan-tes vegades com calgués, un personat-